

Tarçın Ormanı

Yavuz DEMİRKIRAN

Tarçın Ormanı

Yavuz DEMİRKİRAN

Sincap Pip, ayırın kenarındaki hareketli bir meşe ağacında yaşıyordu. Sıcak kızıl-kahverengi tüyleri, krem rengi bir karnı ve durmadan yeni bir şeyler arayan büyük, yuvarlak kehribar gözleri vardı. Şans getirsin diye bir kulağının arkasına minik yeşil bir yaprak sıkıştırmıştı. Pip cesurdu ve her zaman ilk o araştırırdı. "Hadi!" diye seslenirdi arkadaşı Nutmeg'e. "Şurada ne varmış bakalım!"

Nutmeg daha küçüktü ve daha yuvarlaktı; yumuşak gri-kahverengi tüyleri ve beyaz bir karnı vardı. Boynundaki sarmaşık ipinde küçük bir palamut kabuğu kesesi taşırdı. Kocaman koyu kahverengi gözleri, Pip'in çoğu zaman fark etmediği şeyleri görürdü. Seve seve onu izlerdi ama hep dikkatli olması için dürterdi. "Beni bekle," derdi zıplayarak. "Dünya büyük, biz küçüğüz."

Yumuşak bir yağmurdan sonraki bir sabah, çayırın üzerinden harika bir koku geldi. Tatlı ve sıcaktı, tarçın gibiydi. Pip minik pembe burnunu kaldırıp havayı kokladı. "Bunu sen de alıyormusun?" diye sordu. Nutmeg de kokladı ve bıyıkları titredi. "Uzak bir mutfaktan bir kez aldığımız tarçınlı kekler gibi kokuyor," diye fısıldadı. "Nereden geliyor acaba?"

İki küçük sincap kokunun peşinden koştu. Çayırı geçtiler ve yosunlu bir kütüğün üzerinden atladılar. Kütüğün ardında daha önce hiç gitmedikleri bir orman vardı. Ağaçlar uzundu ve yağmur damlalarıyla pırıldıyordu. "Buraya hiç gelmemiştim," dedi Nutmeg usulca. Pip'in kehribar gözleri parladı. "O zaman gelme zamanı geldi!" dedi ve içeri daldılar.

Tanımadıkları orman sessiz ve yeşildi. Yağmurdan sonra her yaprak pırıldıyordu. Pip önden zıplıyordu, ucu açık renkli gür kuyruğu sallanıyordu. Nutmeg hemen arkasından geliyordu, kabarık kuyruğu sıkıca kıvrılmıştı. "Pip, yavaşla," dedi. "Burası tuhaf bir yer." Ama her zıplayışta tatlı tarçın kokusu daha da güçleniyordu ve Pip onu bulmak için sabırsızlanıyordu.

Kısa süre sonra kaynağı buldular. Uzun ağaçların kabukları pürüzsüz ve kıvılcık-kahverengiydi, yağmurdan sonra sıcak bir tarçın kokusu yayıyorlardı. Pip bir gövdeyi kokladı ve mutlulukla hapsirdi. "Ağaçlar!" diye ciyaktı. Nutmeg burnunu başka bir gövdeye dayadı. "Ah, ne güzel," diye iç çekti. "Sanki tarçından yapılmış koca bir orman."

Pip o kadar heyecanlandı ki daha yükseğe tırmanmak için minik pençelerini kabuğa geçirdi. Küçük bir kabuk şeridi soyulup yere düştü. "Eyvah," dedi. Nutmeg soluğunu tuttu. "Pip, bak! Ağacı incittin!" Kabuğun koptuğu yerde ince, soluk bir ahşap çizgisi görüldü. Güzel koku bir an için kaybolur gibi oldu ve Pip'in kulakları üzgünce sarktı.

Tam o sırada üstlerindeki yapraklar hışırdadı. Yaşlı bir ağaç gibi budaklı, uzun ve ince bir figür indi aşağı. Teni kabuk kahverengisiydi, saçları yosun gibi sarkıyordu ve bal-altın rengi gözleri sıcacık parlıyordu. Omuzlarında minik mantarlar büyümüştü. Kıvrılmış bir tarçın asası taşıyordu ve asanın ucu usulca parlıyordu. "Merhaba, küçükler," dedi sevecenlikle.

Nutmeg Pip'in arkasına saklandı ama Pip dimdik durdu. "Sen kimsin?" diye sordu. Yaşlı bekçi buruşuk bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ben İhtiyar Barkwick. Bu ormana ben bakırım." Diz çöküp soyulan kabuğa baktı. "Ağaçlar yağmurdan sonra tarçın kokularını paylaşır," dedi. "Ama kabukları onların ceketı gibidir. Soyulunca üşür ve acı çekerler."

Pip'in yanakları kıvıll tüylerinin altında pembeye döndü. "Onu incitmek istememiştim," diye fısıldadı. Barkwick usulca başını salladı. "Merak güzel bir şeydir," dedi. "Ama yeni bir yerde nazik ve dikkatli olmalıyız." Onlara kabuğa yakından nasıl koklanacağını ve sadece ayak parmaklarının ucuyla nasıl hafifçe dokunulacağını gösterdi. "Asla çekme," dedi. "Sadece dinle ve kokla."

Sincaplar hemen denemeye başladı. Nutmeg ayak parmaklarıyla bir gövdeye çok ama çok hafifçe dokundu ve sıcak tarçın kokusunu içine çekti. Pip onu dikkatle taklit etti, pençelerini hiç kullanmadı. "İşe yarıyor!" diye sevindi. "Nazık olunca koku daha da güzel." Barkwick kıkırdadı ve omuzlarındaki minik mantarlar zıpladı. "Çabuk öğreniyorsunuz," dedi. "Orman size teşekkür ediyor."

Sonra Barkwick parlayan asasını yere vurdu. Altın rengi bir toz bulutu burgaçlanıp yaralı ağacın üzerine kondu. Yavaşça soluk çizgi kayboldu ve yeni kabuk büyümeye başladı. "İyileşecek," dedi. Pip ve Nutmeg minik patilerini çırpıldılar. "Teşekkürler!" dediler birlikte. Barkwick gülümsedi. "Unutmayın, küçükler: tarçın ormanının tadını çıkarın, ama her zaman nazik patilerle."

Güneş çıkıp ıslak kabukları ısıtırken üçü birlikte oturdular. Bütün orman tatlı tarçın kokusunu salıverdi. Barkwick onlara yağmurlar ve kökler hakkında hikâyeler anlattı, sincaplar da kocaman gözlerle dinledi. "İstedığınız zaman geri gelebilirsiniz," dedi. "Koklayın, hafifçe dokunun ve ağaçları bulduğunuz gibi bırakın."

Öğleden sonra uzayınca Pip ve Nutmeg İhtiyar Barkwick'e veda etti. "Bize öğrettiklerin için teşekkürler," dedi Nutmeg kibarca. Pip yeşil yaprağını kulağının arkasına daha sıkı sıkıştırdı. "Dikkatli olacağız," diye söz verdi. Barkwick vedalaşmak için asasını kaldırdı ve parlayan ucu yaprakların arasında küçük bir yıldız gibi pırıldadı.

Eve dönerken iki arkadaş gördükleri her şey hakkında çene çaldı. "Merak etmek eğlencelidir," dedi Nutmeg, "ama tedbirli olmak akıllıcadır." Pip başını salladı, kehribar gözleri düşünceliydi. "Nazik olmak keşfetmenin en iyi yoludur," dedi. Bir kez durup havayı kokladılar ve tarçın kokusu onları çayıra kadar izledi.

Meşe ağaçlarına döndüklerinde yıldızlar çıkarken Pip ve Nutmeg birbirine sokulup kıvrıldı. Tatlı tarçın kokusu hâlâ burunlarını gıdıklıyordu. "Gelecek hafta aynı saatte mi?" diye fısıldadı Pip. Nutmeg karanlıkta gülümsedi. "Evet," dedi. "Ama bu sefer nazik patilerle." Ve sıcak, iyi kalpli ormanı ve onun parlayan bekçisini düşleyerek uykuya daldılar.